

Lezingen: Baruch 5, 1-9; Filippenzen 1, 3-6.8-11; Lucas 3, 1-6

Wij, mensen, kunnen niet zonder bemoediging. Die hebben we nodig, omdat we ervaren hoe ingewikkeld het leven kan zijn, hoe pijnlijk, hoe teleurstellend, hoe uitzichtloos. Natuurlijk hebben we onze hoogtepunten; momenten dat we geweldig goed in ons vel zitten, dat alles lijkt te lukken; maar dat andere is er ook. En dan is ondersteuning, bemoediging, een hand in de rug, heel welkom. In die laatste situatie bevinden zich veel mensen sinds de aanvang van de coronatijd en de gevolgen ervan. Mensen met een bedrijf, die er hart, ziel en financiën in gestoken hebben, mensen in de zorg, die op hun tenen moeten lopen; mensen die uit onmacht agressief worden tegen degenen, die ze in gewone omstandigheden fatsoenlijk zouden hebben behandeld. Er komen neigingen naar boven, die er eerder niet lijken te zijn, maar die naar boven komen in tegenvallende omstandigheden. Degenen, die leiding willen of moeten geven, moeten oppassen om voldoende draagvlak te vinden, de grens van de mentale spankracht goed voor ogen te houden en het vertrouwen niet te verliezen. Dit soort situaties zijn van alle tijden, maar wij lijken er hier en nu mee te maken te hebben.

Anders, maar ook vergelijkbaar maken het vluchtelingen mee. Ze zijn op weg gegaan in situaties van armoede en geweld. Ze verlangend een beter bestaan en zijn op weg gegaan. Ze hebben duizenden euro's aan mensensmokkelaars betaald, komen uiteindelijk de grens niet over en komen berooid en een illusie armer terug in eigen land. Hoe groot zou hun vertrouwen in de mensheid, minstens het welvarende deel ervan, nog zijn? En denken we aan Afghanistan waarvan het verhaal gaat, dat de Taliban honderden landgenoten heeft gefusilleerd? Kunnen wij, mensen, bij alle liefde en goeds, dat ook onder ons is, elkaar niet heel erg tegenvallen? Niet in staat vrede, gerechtigheid, een plaats voor iedereen, veiligheid, liefde en geborgenheid elkaar te bezorgen. Niet in staat tot bemoediging en steun?

Onze H. Schrift staat vol van lotgevallen van mensen en volken. Ze worden beschreven, niet als in zichzelf opgesloten of aan zichzelf genoeg; ze worden beschreven met op de achtergrond hun verhouding tot elkaar en tot God. Degenen, die daarbij willen horen, verenigd als volk van God, hebben juist als alle mensen van alles meegemaakt; ze hebben slavernij en onderdrukking gekend; ze zijn speelbal geweest en hebben meegedaan in het politieke spel met omringende grootmachten; ze zijn in ballingschap gevoerd, hebben perioden van trouw en ontrouw gekend. Het volk Is door profeten terecht gewezen en weer op het goede spoor gezet. Welnu in de geschriften, die deze lotgevallen beschrijven, is met regelmaat de aansporing te vinden om bij alles wat er mis is, de hoop niet te laten varen maar vol te houden, omdat door Gods voorzienigheid alles uiteindelijk goed komt. Er zijn nu al tekenen dat, in het menselijk lot zo vol tegenstrijdigheden, goedheid, gerechtigheid en liefde sterker zijn dan negatieve krachten. De Advent, tijd van stilstaan bij de komst van die unieke mens Jezus ('God redt/helpt'), geeft aanleiding tot die bemoedigende en troostvolle gedachten. We kunnen die ook goed gebruiken nu we afgelopen week het alarmerende nieuws hoorden (TV)/lazen (in het dagblad Trouw) hoe slecht het met onze katholieke kerk gesteld is, wat deelname betreft aan eredienst in de parochies maar ook met de financiële situatie. Nog maar 4% van alle katholieken bezoekt nog regelmatig de eredienst in de kerk en 8 op de 10 parochies lijden verlies. Velen, ook oorspronkelijk katholiek gedoopten hebben geloof en kerk, zoals we die jaren hebben gekend, de rug toegekeerd. Ze zijn niet per se slecht en wellicht op zoek, even goed als alle mensen verlangend naar bemoediging en troost, denkend zichzelf daarin genoeg te zijn. Degenen die gebleven zijn en blijven voelen de pijn van de afkalving in hun hart. Toch krijgen we vandaag woorden aangereikt van Baruch, secretaris van de profeet Jeremia: 'Jeruzalem', voor ons: christenen van nu, 'leg uw kleding van rouw en ellende af en bekleed u (voor altijd) met Gods heerlijke schoonheid', 'sla de mantel van Gods gerechtigheid om' en God zal altijd 'met zijn barmhartigheid en gerechtigheid ons omgeven'.

Luisteren we naar Johannes de Doper die Baruch gekend zal hebben: 'bereidt de weg van de Heer, maakt zijn paden recht' en (ter bemoediging) 'heel de mensheid zal Gods redding zien'. Amen; een moment voor uzelf. AR